

sygnatura akt III K 487/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 r

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, III Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR. Fryderyk Kwiatek

Protokolant: Anna Mendelska

przy udziale Wiesława Dworcza Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Świdnicy

po rozpoznaniu w dniach: 27 października 2015 roku, 4 grudnia 2015 roku, 15 stycznia 2016 roku, 2 lutego 2016 roku i 3 lutego 2016 roku

sprawy przeciwko

1) **P. A.**

synowi Z. i A. z domu P.

urodzonemu (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 6 września 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika Spółki Jawnej (...) z siedzibą w W., będącego autoryzowanym przedstawicielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 1859,84 zł, w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne uzyskał od innej nieustalonej osoby podrobiony dokument wystawiony z datą 4 września 2004 roku w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...) A. W. i L. C. z siedzibą w W. wystawiony na swoje nazwisko, który to dokument posłużył mu do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze spółką (...), nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a następnie uzyskał w cenie promocyjnej 1,22 zł telefon komórkowy marki S. (...) o rzeczywistej wartości 1.218,78 zł, oraz nie opłacił rachunki za świadczone usługi telekomunikacyjne na kwotę 642,28 zł, skutkiem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. poniosła stratę w łącznej wysokości 1.859,84 zł,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 29 października 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika sklepu (...) H. G. (...) S.C. w W., będącego przedstawicielem banku (...) z siedzibą w G., do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 2387,80 zł w ten sposób, że uzyskał od nieustalonej osoby dane spółki z o.o. (...) z siedzibą w W., na podstawie których złożył oświadczenie o fikcyjnym zatrudnieniu w tejże spółce i osiągniętych z tego tytułu dochodach, a miały one posłużyć do zawarcia przez niego umowy na zakup sprzętu rtv w systemie ratalnym i przyznania mu w tym celu kredytu w łącznej kwocie 2387,80 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż kredyt nie został mu udzielony, czym działał na szkodę G. M. Bank z siedzibą w G.

to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

sprawy przeciwko

2) **J. S.**

córcie W. i C. z domu Ł.

urodzonej (...) w D.,

oskarżonej o to, że:

III. w okresie od 30 do 31 marca 2005 roku w W., w woj. (...)działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. W. (2) i dwoma innymi ustalonymi osobami, doprowadziła za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika (...) Banku S.A.z siedzibą w W., do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 2.600 zł w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne A. W. (2)przekazał jednej z ustalonych osób, podrobiony dokument wystawiony na nazwisko tej osoby z datą 30 marca 2005 roku w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...)z siedzibą w W., zawierający okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w postaci informacji o jej sytuacji majątkowej i wysokości osiągniętych dochodach z tytułu fikcyjnego zatrudnienia, który to dokument posłużył tej osobie do zawarcia umowy kredytowej na sfinansowanie kursu nauki jazdy, podpisanej w obecności jednej z ustalonych osób i następnie w taki sposób sporządzoną umowę podpisała ona sama, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a następnie uzyskała z tego tytułu kredyt w kwocie 2.600 zł, skutkiem czego (...) Bank S.A.z siedzibą w W.poniósł stratę w łącznej wysokości 2.600 zł,

to jest o przestępstwo z art.286§1kk i z art.270§1kk i z art.297§1kk w zw. z art.11§2kk

sprawy przeciwko

3) **A. W. (2)**

synowi A. i E. z domu Ł.

urodzonemu (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

IV. w dniu 24 września 2003 roku w W., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił ustalonej osobie pomocy, do doprowadzenia za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika (...) Banku S.A.z siedzibą w W., do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 2.928 zł w ten sposób, że przed zawarciem z tą osobą umowy kredytu na zakup towarów w systemie ratalnym sprzętu agd w sklepie (...)znajdującym się w W.i przyznania na ten cel kredytu w łącznej kwocie 2928 zł, w rozmowie telefonicznej z przedstawicielem banku, potwierdził fikcyjne zatrudnienie tej osoby i osiągnięte z tego tytułu dochody w firmie (...) z siedzibą w W., czym działał na szkodę (...) Banku S.A.z siedzibą w W.

to jest o przestępstwo z art.18§3kk w zw. z art.286§1kk

V. w okresie od 30 do 31 marca 2005 roku w W., w woj. (...)działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z dwiema ustalonymi osobami i J. S., doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika (...) Banku S.A.z siedzibą w W., do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 2.600 zł w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne przekazał on jednej z ustalonych osób podrobiony dokument wystawiony na nazwisko tej osoby z datą 30 marca 2005 roku w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...)z siedzibą w W., zawierający okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w postaci informacji o jej sytuacji majątkowej i wysokości osiągniętych dochodach z tytułu fikcyjnego zatrudnienia, który to dokument posłużył tej osobie do zawarcia umowy kredytowej na sfinansowanie kursu nauki jazdy, podpisanej w obecności jednej z ustalonych osób i następnie w taki sposób sporządzoną umowę podpisała

J. S., nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a następnie uzyskał z tego tytułu kredyt w kwocie 2.600 zł, skutkiem czego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. poniósł stratę w łącznej wysokości 2.600 zł,

to jest o przestępstwo z art.286§1kk i z art.270§1kk i z art.297§1kk w zw. z art.11§2kk i w zw. z art.12kk

VI. w dniu 19 kwietnia 2005 roku w W., w woj. (...)działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 3644 zł w ten sposób, że zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i w wyniku jej zawarcia otrzymał w promocyjnej cenie telefon marki M. (...) za 1 zł, o rzeczywistej wartości 949 zł, nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, oraz nie opłacił rachunki za świadczone usługi telekomunikacyjne na kwotę 350 zł, co spowodowało jednocześnie konieczność poniesienia dodatkowej opłaty za odłączenie jego telefonu od sieci w kwocie 2346 zł, skutkiem czego (...) z siedzibą w W. poniosła stratę w łącznej wysokości 3644 zł,

to jest o przestępstwo z art.286§1kk

VII. w dniu 20 kwietnia 2005 roku w W., w woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 3494 zł w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne uzyskał od nieustalonej osoby podrobiony dokument wystawiony z datą 20 kwietnia 2005 roku w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...) z siedzibą w W. wystawiony na swoje nazwisko, który to dokument posłużył mu do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze spółką (...), nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a następnie uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy marki N. (...) o rzeczywistej wartości 799 zł, oraz nie opłacił rachunki za świadczone usługi telekomunikacyjne na kwotę 350 zł, co spowodowało jednocześnie konieczność poniesienia dodatkowej opłaty za odłączenie jego telefonu od sieci w kwocie 2346 zł, skutkiem czego (...) z siedzibą w W. poniosła stratę w łącznej wysokości 3494 zł,

to jest o przestępstwo z art.286§1kk i z art.270§1kk w zw. z art.11§2kk

VIII. w dniu 24 maja 2006 roku w W., w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W., do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 1200 zł, w ten sposób, że zawarł umowę o przyznanie limitu kredytowego do kwoty 1400 zł i jednocześnie złożył nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w postaci informacji o jego sytuacji majątkowej i wysokości osiągniętych dochodach z tytułu fikcyjnego zatrudnienia w firmie (...) z siedzibą w W., nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, a następnie uzyskał z tego tytułu kredyt w kwocie 1200 zł, skutkiem czego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. poniósł stratę w łącznej wysokości 1.200 zł,

to jest o przestępstwo z art.286§1kk i z art.297§1kk w zw. z art.11§2kk

sprawy przeciwko

4) **M. W.**

córcie B. i L. z domu K.

urodzonej (...) w W.

oskarżonej o to, że:

IX. w dniu 20 kwietnia 2005 roku w W., w woj. (...)działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła A. W. (2) pomocy, do doprowadzenia za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 3494 zł w ten sposób, że przed zawarciem z tą

osobą umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze spółką (...), wypełniła swoim piśmem ręcznym podrobiony dokument wystawiony z datą 20 kwietnia 2005 roku w postaci zaświadczenia o fikcyjnym zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...)z siedzibą w W.na nazwisko A. W. (2), który to dokument miał posłużyć do zawarcia przez niego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czym działała na szkodę (...) Sp. z o.o.z siedzibą w W.,

to jest o przestępstwo z 18§3kk w zw. z art.286§1kk i z art.270§1kk w zw. z art.11§2kk

sprawy przeciwko

5) **M. G. (1)**

synowi W. i L. z domu M.

urodzonemu (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

X. w dniu 27 lipca 2004 roku w W.działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić za pomocą w prowadzenia w błąd pracownika PPHU (...)z siedzibą w W., będącego przedstawicielem banku (...)z siedzibą w G., do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w łącznej kwocie 4382,34 zł w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne uzyskał od nieustalonej osoby podrobiony dokument wystawiony na jego nazwisko z datą 23 lipca 2004 roku w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...)z siedzibą w W., który to dokument miał posłużyć mu do zawarcia umowy kredytu na kwotę 4382,34 zł i jednocześnie złożył on nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w postaci informacji o jego sytuacji majątkowej i wysokości osiąganych dochodach z tytułu fikcyjnego zatrudnienia w firmie (...), nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż kredyt nie został mu udzielony, czym działał na szkodę (...)z siedzibą w G.

to jest o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk i z art.270§1kk i z art.297§1kk w zw. z art.11§2kk

I. oskarżonego P. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza temu oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

II. oskarżonego P. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku łączy oskarżonemu P. A. kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku wykonanie wobec oskarżonego P. A. kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt III części dyspozytywnej wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

V. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku orzeka obowiązek naprawienia szkody zobowiązując oskarżonego P. A. by zapłacił (...) sp. z o.o. w W. kwotę 1.859,84 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze);

VI. oskarżoną J. S. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286

§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza tej oskarżonej karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

VII. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku wykonanie wobec oskarżonej J. S. kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt VII części dyspozytywnej wyroku warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

VIII. oskarżonego A. W. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza temu oskarżonemu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

IX. oskarżonego A. W. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza temu oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

X. oskarżonego A. W. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza temu oskarżonemu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

XI. oskarżonego A. W. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza temu oskarżonemu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

XII. oskarżonego A. W. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza temu oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

XIII. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku łączy oskarżonemu A. W. (2) kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt VIII, IX, X, XI, XII części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku wykonanie wobec oskarżonego A. W. (2) kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt XIII części dyspozytywnej wyroku warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat próby;

XV. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku łączy oskarżonemu A. W. (2) kary grzywny orzeczone w pkt VIII, IX, X, XI, XII części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych;

XVI. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku orzeka obowiązek naprawienia szkody zobowiązując oskarżonego A. W. (2) by zapłacił:

- (...) sp. z o.o. w W. kwotę 7.138 zł (siedem tysięcy sto trzydzieści osiem złotych),

(...) Banku SA we W. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych);

XVII. oskarżoną M. W. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza tej oskarżonej karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

XVIII. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku wykonanie wobec oskarżonej M. W. kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt XVII części dyspozytywnej wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

XIX. oskarżonego M. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku wykonanie wobec oskarżonego M. G. (1) kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt XIX części dyspozytywnej wyroku warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

XXI. na podstawie art. 4 § 1 k.k. i art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku okres zatrzymania oskarżonego A. W. (2) w dniu 26 kwietnia 2006 roku zalicza na poczet kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt XV części dyspozytywnej wyroku, przyjmując, że jeden dzień zatrzymania odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 1298,88 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonej J. S. w postępowaniu przed Sądem;

XXIII. zwalnia oskarżonych od poniesienia kosztów sądowych, zaliczając wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 487/15

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Stosownie do treści art. 423 § 1 a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tych części wyroku, które dotyczyły oskarżonych kwestionujących rozstrzygnięcie. Mając na uwadze, że ustawa obowiązująca w dacie popełnienia czynów zarzuconych oskarżonym była względniejsza, Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. stosował przepisy ustawy – Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku.

Oskarżona J. S. trudniła się prowadzeniem szkoły (...) „w W.. Oskarżona poznała oskarżonego A. W. (2), kiedy ten korzystał z usług świadczonych przez wymienioną szkołę. Oskarżona współpracowała z pokrzywdzonym (...) Bankiem SA w W., pośrednicząc jako agent w zawieraniu umów kredytu pozwalających na opłacenie kursu. Stosownie do ciężącej na niej powinności oskarżona odbierała od klientów dokumenty wymagane przez bank, tj. dowód tożsamości i zaświadczenie o zatrudnieniu, które razem z „przedwstępną” umową sporządzoną przez siebie i podpisaną przez klienta przysyłała do banku. Po weryfikacji zdolności kredytowej klienta bank decydował o udzieleniu kredytu. Rezygnacja z uczęszczania na kurs powodowała, że środki przekazane przez bank stawały się przedmiotem swobodnego rozporządzenia klienta. Kredytobiorca składał na piśmie oświadczenie o rezygnacji z kursu, a oskarżona J. S. wypłacała mu pieniądze przekazane jej przez bank.

Ojciec A. W. (2), A. W. (3), razem ze swoim wspólnikiem prowadził działalności gospodarczą pod firmą PHU (...) w W.. Wspólnicy nikogo nie zatrudniali, a w 2005 roku nie prowadzili działalności. M. W., była żona oskarżonego A. W. (2), dysponowała uzyskanymi bezprawnie pieczęciami PHU (...) w W.. Oskarżony A. W. (2) korzystał z niewiedzy ojca i jego wspólnika i przystawiał pieczęcie firmy na zaświadczeniach stwierdzających rzekome zatrudnienie osób, zabiegających o kredyty, których nie miały zamiaru spłacać.

W marcu 2005 roku w jedynym z (...) lokali oskarżony A. W. (2) spotkał ustalonego mężczyznę, który – wiedząc czym trudnił się oskarżony – zaproponował mu udział w staraniach o kredyt, którego nie miał woli spłacić. Oskarżony zgodził się przygotować zaświadczenie stwierdzające rzekome zatrudnienie w firmie (...) ich wspólnej znajomej, M. G. (2), nigdzie wówczas nie pracującej. Zaświadczenie to miało być okazane w trakcie zabiegów o udzielenie kredytu. Oskarżony A. W. (2) zachęcił M. G. (2) do udziału w przedsięwzięciu, mówiąc, że chodzi o „pożyczkę” na opłacenie kursu prawa jazdy. Mimo że w tamtym czasie M. G. (2) nie miała zamiaru brać udziału w kursie nauki jazdy, a do tego nie była nigdzie zatrudniona, co oznaczało, że zaświadczenie wymagane przez bank będzie podrobione, przystała na to, skuszona obietnicą wynagrodzenia w wysokości 500 zł. Zgodnie z zamysłem sprawców M. G. (2) miała upozorować wolę przystąpienia do nauki jazdy w szkole prowadzonej przez oskarżoną J. S.. Ta ostatnia, świadoma intencji współsprawców, miała pośredniczyć w zawarciu przez M. G. (2) umowy kredytu, a następnie, po rezygnacji przez M. G. (2) z podjęcia nauki, dysponować środkami przekazanymi przez bank. Oskarżony A. W. (2) poinstruował M. G. (2), że za kilka dni przyjedzie po nią, zawiezie do jakiegoś mieszkania, gdzie podpisze „papierek”, zgodzi się na kurs prawa jazdy i to będzie wszystko. Niewiele później oskarżony A. W. (2) pojechał z M. G. (2) do mieszkania przy ul. (...) w dzielnicy (...) w W.. Przed zawarciem umowy oskarżony A. W. (2) przygotował zaświadczenie o zatrudnieniu M. G. (2) na podstawie dowodu osobistego tej ostatniej. Wypełnieniem zaświadczenia i podrobieniem podpisu L. C. (2) zajęła się nieustalona osoba. W mieszkaniu K. P., znany A. W. (2), wręczył M. G. (2) wydrukowaną wcześniej umowę kredytową i oświadczył, że to umowa o kurs prawa jazdy. Mimo że umowa kredytu była zawierana w mieszkaniu, a nie w banku bądź innej stosownej instytucji, a do tego nie była opatrzona pieczęcią szkoły nauki jazdy ani danymi osoby podpisującej umowę w imieniu banku, M. G. (2) bez zastrzeżeń podpisała dokument. M. G. (2) podpisała także przedstawione jej oświadczenie o kredytowaniu kursu nauki jazdy na osobę, wskazując dane niczego nieświadomej znajomej, K. K. (2), poinstruowana, że powinna wskazać dane dowolnej osoby. Oskarżona J. S. dopuszczała kredytowanie kursu nauki jazdy przez osobę inną niż uczestnik kursu. Po podpisaniu oświadczenia na prośbę wspomnianego mężczyzny M. G. (2) opuściła mieszkanie, w którym pozostał A. W. (2). Po chwili wspomniany mężczyzna powiedział jej, że za kilka dni otrzyma 500 zł. Zgodnie z zapowiedzią wkrótce A. W. (2) zawiózł M. G. (2) do restauracji, w której K. P. wręczył jej obiecaną sumę. Żegnając się z M. G. (2) oskarżony A. W. (2) powiedział, by zadzwoniła do niego, jeśli będzie chciała uczestniczyć w kursie nauki jazdy, ale nie odbierał telefonu, kiedy kilka dni później M. G. (2) próbowała się z nim skontaktować.

Oskarżony A. W. (2) przekazał J. S. umowę podpisaną przez M. G. (2). W dniu 30 marca 2005 roku oskarżona podpisała umowę noszącą podpis M. G. (2). Oskarżona przyjęła zaświadczenie o zatrudnieniu M. G. (2), przekazane jej wraz z umową przez oskarżonego A. W. (2), mimo że M. G. (2) nie była obecna przy finalizowaniu transakcji. Zdając sobie sprawę z tego, że zaświadczenie zostało podrobione i mając na uwadze wolę współdziałających z nią osób oskarżona podpisała umowę kredytu i wraz z rzeczonym zaświadczeniem przesłała do banku. Bank przyznał kredyt w kwocie 2600 zł. Zgodnie z ustaleniami sprawców M. G. (2) nie korzystała z kursu nauki jazdy, a cała suma przekazana przez bank pozostała w posiadaniu prowadzącego szkołę nauki jazdy i była przedmiotem podziału, w ramach którego między innymi oskarżony A. W. (2) otrzymał gratyfikację. Kredyt zaciągnięty na potrzeby rzekomego opłacenia kursu nie został spłacony.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego A. W. (2) częściowo k. 414 -418, 419-422, 423-424, 901-902

- wyjaśnienia oskarżonej J. S. częściowo k. 354-357, 358-360

- zeznania świadka L. C. (2) k. 569-570

- zeznania świadka M. G. (2) k. 445-449, 452-454, 455-456, 458-459, 461-462, 466-467, 468-470

- zeznania świadka M. W. k 522-531, 534-538, 541-543, 564-567, 902-903
- zeznania świadka J. G. k. 202-208
- zeznania świadka R. G. k. 220-221
- umowa kredytu z 30 marca 2005 roku k. 441
- notatka urzędowa po eksperymencie procesowym k. 457
- oświadczenie o kredytowaniu kursu prawa jazdy k. 442
- notatka z telefonicznej weryfikacji osoby k. 442
- kopia zaświadczenia o zatrudnieniu k. 443
- protokół eksperymentu procesowego k. 445-446
- pismo (...) Bank SA z 30 stycznia 2008 roku k. 217-219
- opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 718-745.

Zaangażowanie A. W. (2) w uzyskanie kredytu na opłacenie kursu prawa jazdy dla M. G. (2) nie było jednostkowym incydentem. Oskarżony jeszcze kilkakrotnie, samodzielnie bądź działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, zwykle wykorzystując sposobność jaką dawał mu dostęp do pieczęci firmy (...), dokonywał zakupów kredytowanych przez banki. W dniu 24 września 2003 roku udzielił ustalonemu sprawcy pomocy w uzyskaniu sumy w kwocie 2928 zł w ramach kredytu udzielonego przez (...) Bank SA w W., w ten sposób, że w rozmowie telefonicznej z pracownikiem banku weryfikującym dane zawarte w podrobionym zaświadczeniu o zatrudnieniu przed sprzedażą sprzętu AGD za sumę uzyskaną w wyniku kredytu podsztył się pod pracownika firmy prowadzonej przez jego ojca i potwierdził zatrudnienie kredytobiorcy. W dniu 19 kwietnia 2005 roku oskarżony A. W. (2) zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w ramach której w promocyjnej cenie 1 zł otrzymał telefon (...) o wartości 949 zł oraz korzystał z usług świadczonych przez operatora na kwotę 350 zł. Oskarżony nie miał zamiaru wywiązania się z umowy i zgodnie z intencjami, które przyświecały jej zawarciu, nie płacił ciężących na nim należności. Niezależnie od przysporzenia jakie uzyskał wchodząc w posiadanie wymienionego wcześniej aparatu, swoim zaniechaniem zmusił pokrzywdzonego do poniesienia dalszych kosztów odpowiadających sumie 2346 zł z tytułu odłączenia telefonu od sieci. Podobną „oszukańczą” transakcję zawarł w dniu 20 kwietnia 2005 roku, kiedy to z tym samym operatorem zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie mając zamiaru wywiązania się z opisanych w niej powinności, a przy tym posłużył się podrobionym zaświadczeniem i zatrudnieniem w PHU (...) w W.. Działając z opisanymi intencjami uzyskał w cenie promocyjnej 1 zł telefon komórkowy N. (...) wartości 799 zł, wykorzystał usługi telekomunikacyjne na kwotę 350 zł oraz spowodował konieczność poniesienia kosztów w kwocie 2346 zł w związku z odłączeniem telefonu od sieci. W dniu 24 maja 2006 roku, posługując się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu w innej niż dotąd firmie, (...) w W., wprowadzając pokrzywdzonego (...) Bank SA w błąd co do informacji o jego ówczesnej sytuacji majątkowej i wysokości dochodów z tytułu zatrudnienia, nie mając – tak jak do tej pory – zamiaru wywiązania się z umowy, uzyskał kredyt w kwocie 1200 zł w ramach starań o przyznanie limitu kredytowego do 1400 zł. B. K. zmarł 19 marca 2010 roku.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego A. W. (2) częściowo k. 414 -418, 419-422, 423-424, 901-902

- zeznania świadka J. G. k. 202-208
- zeznania świadka R. G. k. 220-221
- zeznania świadka M. M. (2) k. 233-234, 389-390, 392-393, ...

- zeznania świadka B. W. k. 135-139
- zeznania świadka J. P. k. 186-193
- regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 235-236
- pismo z (...) k. 132-134, 228-232
- pismo z (...) Bank SA k. 179-180, 184-185
- umowa z 24 maja 2006 roku z A. W. (2) k. 378-379
- umowa z 19 kwietnia 2005 roku z A. W. (2) k. 380-381, 382-383
- umowa z 20 kwietnia 2004 roku 2004 roku z A. W. (2) k. 384-385, 386-388
- opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 718-745
- odpis skrócony aktu zgonu k. 440.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. W. (2) był przesłuchiwany przez funkcjonariusza Policji, W. K.. Ten ostatni nie uciekał się do przemocy fizycznej, nie groził ówczesnemu podejrzanemu, ani w żaden sposób nie wymuszał wyjaśnień. A. W. (2) swobodnie relacjonował okoliczności pozwalające ustalić dane współsprawców, zweryfikować twierdzenia przesłuchanych wcześniej podejrzanych i wyjaśnił okoliczności popełnienia czynów przez inne nieustalone dotąd osoby. W ten sposób, w warunkach wolnych od jakiegokolwiek przymusu, przy zachowaniu pełni swobody wypowiedzi relacjonował okoliczność zaciągnięcia kredytu przez M. G. (2) i zaangażowanie oskarżonej J. S. w to przedsięwzięcie. Przed podpisaniem protokołu funkcjonariusz dał przesłuchiwanemu możliwość zaznajomienia się z treścią zanotowanych wyjaśnień. A. W. (2) nie zgłaszał zastrzeżeń do treści protokołu.

Dowód: - zeznania świadka W. K. k. 925-926.

Oskarżona J. S. ma 65 lat. Wyuczyła się zawodu technika gastronom. Przez długi czas utrzymywała się z dochodu jaki przynosiło jej prowadzenie działalności gospodarczej. Obecnie jedyne źródło dochodu oskarżonej stanowi emerytura w wysokości 1250 zł miesięcznie. Oskarżona utrzymuje niepełnosprawnego wnuka. Oskarżona nie ma żadnego majątku. Prowadzi gospodarstwo domowe z mężem, który także utrzymuje się z emerytury. Oskarżona nie była karana za przestępstwa. W toku postępowania ujawniły się wątpliwości co do poczytalności oskarżonej. Stosownie do wyników badania zaprezentowanych na kartach opinii sądowo-psychiatrycznej z 3 listopada 2014 roku Sąd ustalił, że oskarżona nie cierpi na chorobę psychiczną w sensie psychozy, upośledzenie umysłowe ani inne zakłócenie czynności psychicznych. W czasie popełnienia czynu oskarżona miała pełną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a w czasie postępowania nie ujawniły się żadne przeszkody uniemożliwiające wzięcie udziału w czynnościach procesowych.

Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Kładąc nacisk na brak wiedzy o zamiarach M. G. (2) i współdziałających z nią sprawców oskarżona wyjaśniła, że w tym przypadku, tak jak w innych, działała wyłącznie jako agent kredytowy i zaprzeczyła, by odniosła jakąkolwiek korzyść majątkową z pośredniczenia w udzieleniu kredytu. Oskarżona nie przyznała się do współdziałania z A. W. (2), a odnosząc się do obciążającej relacji M. G. (2) zdyskredytowała walor dowodowy zeznań tej ostatniej, eksponując swoje przekonanie o złej woli świadka i działaniu z niskich pobudek moralnych.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. S. częściowo k. 354-357, 358-360, 900-901

- opinia sądowo-psychiatryczna k. 370-372

- dane o karalności k. 964.

Oskarżony A. W. (2) ma 35 lat. Wyuczył się zawodu ślusarza i mechanika. Świadczy pracę za wynagrodzeniem w kwocie 2000 zł miesięcznie. Utrzymuje dwoje małoletnich dzieci. Nie ma żadnego majątku. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości co do poczytalności oskarżonego.

Oskarżony był już kilkakrotnie karany. Wyrokiem z 16 listopada 2004 roku sygn. akt II K 29/04 oskarżony został skazany za czyn z art. 276 k.k. na karę 20 stawek dziennych grzywny, po 20 zł każda ze stawek, jednak kara ta została zamieniona na karę pozbawienia wolności. Nadto, wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 29 czerwca 2007 roku sygn. akt II K 499/07 oskarżony został skazany za czyn z art. 177 § 2 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Do tego wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 11 lutego 2014 roku sygn. akt III K 463/13 oskarżony został skazany za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przesłuchany po raz pierwszy zaprzeczył, by miał wyłudzać kredyty bądź ułatwiać innym osobom popełnienie takiego przestępstwa, jednak składając wyjaśnienia po raz kolejny przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, szczególnie dokładnie opisując okoliczności zaangażowania M. G. (2) i uwikłanie J. S. w popełnienie czynu popełnionego przy współdziałaniu z M. G. (2). Oskarżony wyjaśnił, że to B. K., znajomy oskarżonej J. S., był osobą, z którą współdziałał przy popełnieniu szeregu oszustw i że to on zaproponował podjęcie starań o kredyt z udziałem M. G. (2) i to w jego mieszkaniu ta ostatnia miała podpisać umowę i inne dokumenty. Oskarżony wyjaśnił także, że to z B. K. oskarżona J. S. miała przed laty w podobny sposób wyłudzać kredyty. Oskarżony przyznał, że podrobił zaświadczenie o zatrudnieniu dla M. G. (2) i podał, że razem z nią i B. K. pojechał do szkoły (...) i tam, w czasie gdy pozostawał na korytarzu, oskarżona miała w obecności kredytobiorcy podpisać umowę. W toku postępowania przed Sądem oskarżony wyjaśnił, że Policja oczekiwała że do wszystkiego się przyzna i dlatego miał złożyć wyjaśnienia obciążające J. S. oraz wspomnieć o sporych rozmiarach przestępczej współpracy z B. K. oraz znajomości tego ostatniego z J. S.. Odnosząc się do twierdzeń M. G. (2), rozpoznającej K. P. jako mężczyznę, który miał jej przedłożyć umowę i oświadczenie do podpisu w mieszkaniu przy ul. (...), oskarżony zaprzeczył, by to był K. P.. Jeszcze w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wspominał, że zna K. P. i zaznaczył, że obawia się tego mężczyzny, bo ten miał grozić jego byłej żonie. Oskarżony zaprzeczył, by przesłuchujący go Policjant wymuszał wyjaśnienia obciążające J. S. i w pozostałej części podtrzymał wyjaśnienia, czyniąc jedynie zastrzeżenia co do wysokości należności jaką miał otrzymać tytułem wynagrodzenia za udział w popełnieniu jednego z przestępstw.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego A. W. (2) k. 414 -418, 419-422, 423-424, 901-902

- informacja o karalności k. 848-850.

W toku postępowania przygotowawczego biegły sądowy z zakresu badania pisma ręcznego na kartach opinii z 15 maja 2015 roku wypowiedział się w przedmiocie autorstwa pisma ręcznego i podpisów widniejących na szeregu dokumentów sporządzonych na potrzeby zabiegów o uzyskanie kredytu. Podzielając zapatrywania biegłego Sąd ustalił, że zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w (...) i PPHU (...) nie zostały wypełnione pismem A. W. (2), A. W. (3) i L. C. (2) ani przez nich podpisane.

Dowód: opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego k. 718-745.

Sąd zważył nadto co następuje:

Mając na uwadze wyniki swobodnej oceny dowodów Sąd przyjął sprawstwo i winę oskarżonych J. S. i oskarżonego A. W. (2). Oceniając sprawstwo oskarżonej J. S. sąd miał na uwadze, że istotną rolę w popełnieniu zarzucanego jej czynu odegrał A. W. (2) i miał na względzie relację tego oskarżonego z postępowania przygotowawczego w części, w jakiej nie była sprzeczna z zeznaniami świadka M. G. (2). Dając wiarę M. G. (2) i zbieżnej z jej zeznaniami części relacji A. W. (2) Sąd przyjął, że twierdzenia J. S. jakoby o niczym nie wiedziała i była co najwyżej niczego nieświadomą wykonawczynią zamysłów A. W. (2) i współdziałających z nim osób nie zasługiwały na wiarę, pomyślane wyłącznie

jako środek służący uniknięciu odpowiedzialności karnej. Gdyby oprzeć rozumowanie na samych wyjaśnieniach oskarżonej i założyć, że nie mijają się z prawdą, nie można by wytłumaczyć w żaden sposób gotowości A. W. (2) (relacjonującego zdarzenie w warunkach wolnych od wszelkiego przymusu) do złożenia wyjaśnień wskazujących nie tylko na związek J. S. z omawianym przedsięwzięciem, ale i jej doniosłą rolę. M. G. (2) nie pozostawała z oskarżoną w żadnej relacji, która by ją do oskarżonej zbliżała, albo popychała do aktów niechęci sprowadzających się np. do składania fałszywych zeznań, nie miała zatem (czysto teoretycznie) żadnych hamulców przed dostarczaniem dowodów obciążających oskarżoną, zwłaszcza że w czasie gdy po raz pierwszy wypowiadała się o zdarzeniu występowała jako podejrzana o popełnienie przedmiotowego przestępstwa. Tymczasem świadek wskazała, że to inne osoby (i z jej relacji wcale nie wynikało, że były one związane z oskarżoną) miały nakłonić ją do popełnienia przestępstwa, instruować i nadzorować wykonanie takich instrukcji. To A. W. (2), w jakiejś mierze związany z J. S., stwierdził mimochodem, że ta ostatnia i B. K. mieli przed laty wyłudzać kredyty. Skazanie zatarło się i jako takie należało je uznać za niebyłe, nie oznaczało to oczywiście, że relacja A. W. (2) straciła całkowicie walor dowodowy. A. W. (2) nie poprzestał na tym i wprost przyznał na etapie postępowania przygotowawczego, że przedmiotowe przestępstwo popełnił z J. S., wspominając jeszcze o udziale B. K., który miał być znajomym oskarżonej, a z oświadczenia złożonego na rozprawie wynikało, że nie był jej znany. Gdyby zatem ktoś miał powody, by pominąć kwestie związane z zaangażowaniem J. S. w popełnienie przestępstwa, byłby to z pewnością A. W. (2), a nie M. G. (2). A. W. (2) chciał się zapewne przysłużyć oskarżonej, skoro na rozprawie zaprzeczył, by miał przedmiotowy czyn popełnić z oskarżoną, mimo że wcześniej bez zastrzeżeń zapewniał, że to z nią współdziałał w jego popełnieniu. Jednocześnie oskarżony nie podtrzymał tej części wyjaśnień, w której mówił o podbijaniu zaświadczeń przez jego żonę i wyłudzeniu kredytów przez okres 2 lat z B. K., a odpowiadając na pytanie Prokuratora, wyjaśnił, że były naciski by się przyznał do wyłudzenia kredytów. Oskarżony przyznał, że nie było nacisków, by przyznał się do współdziałania z J. S., a jak wynikało z zeznań funkcjonariusza Policji, W. K., swoboda składania wyjaśnień w tej przynajmniej części nie była krępowana obawami wywoływanymi przez przesłuchującego ani świadomością takich a nie innych oczekiwań Policji i związanej z nimi gratyfikacji. Innymi słowy, wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym o popełnieniu przestępstwa ujętego w pkt V aktu oskarżenia, A. W. (2) wspominał o zaangażowaniu J. S. przy zachowaniu pełni swobody wypowiedzi, nie kryjąc okoliczności obciążających oskarżoną (uwikłanej w relację z B. K.), które - nie wiedząc czemu (bo przy braku zarzutu przekroczenia uprawnień przez przesłuchującego) - zakwestionował na rozprawie. Oskarżony nie miał interesu, by obciążać J. S. w postępowaniu przygotowawczym, z całą jednak pewnością miał powód, by jako znajomy oskarżonej, na rozprawie wypowiedzieć się o jej zaangażowaniu w sposób nieporównanie bardziej przystający do jej starań o uniknięcie odpowiedzialności. Wiedza, jaką musiał dysponować B. K., nie mogła pomóc w weryfikacji rozbieżnych stanowisk obojga podsądnych, jako że mężczyzna ten zmarł jeszcze w toku postępowania przygotowawczego. W świetle braku powodów (choćby zmyślonych na potrzeby zmiany stanowiska), które tłumaczyłyby kwestionowanie wcześniejszej relacji o przestępczym współdziałaniu z J. S. Sąd uznał ostateczną wersję zdarzenia z 30-31 marca 2005 roku, prezentowaną przez oskarżonego na rozprawie, za zupełnie niewiarygodną. Oczywiście nie oznaczało to, że relację A. W. (2) z postępowania przygotowawczego należało przyjąć bez zastrzeżeń jako w pełni wiarygodną. Oskarżony wyjaśnił, że M. G. (2) spotkała się z B. K. na ulicy i dodał, że tam przekazał jej podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu. Tam też B. K. miał umówić się z M. G. (2), że pójdą wyłudzać kredyty w banku (...), tymczasem M. G. (2) zeznała, że zabieganie o kredyt na opłacenie kursu prawa jazdy było jedynym działaniem, jakie podjęła w ramach przestępczej aktywności z A. W. (2) i drugim mężczyzną. Podała też, że razem z A. W. (2) spotkała się z tym mężczyzną w jego mieszkaniu, a w czasie eksperymentu procesowego przypomniała sobie adres rzeczonoego lokalu. W tym też lokalu podpisała umowę i oświadczenie o kredytowaniu kursu, wskazując oprócz swoich danych także dane (...). A. W. (2) niezmiennie wskazywał na B. K. jako mężczyznę będącego pomysłodawcą przedsięwzięcia, tymczasem M. G. (2), nie znając tego współsprawcy mówiła o nim, że to starszy mężczyzna, a w trakcie okazania zdjęć na tablicy poglądowej w jednym z mężczyzn, którym okazał się poszukiwany dotąd bezskutecznie K. P., rozpoznała tego, który przedstawił jej do podpisu umowę i wspomniane oświadczenie. Świadek nie miała powodu, by wprowadzać w błąd przesłuchującego poprzez wskazanie K. P. jako rzekomego współsprawcy, jak bowiem wynikało z wyjaśnień A. W. (2) to ten oskarżony a nie M. G. (2) miał poważne powody, by nie wspomnieć o udziale K. P.. Nie krył, że znał K. P. i tego, że obawiał się tego mężczyzny, skoro ten groził M. W.. Skoro powodowały nim uzasadnione obawy o bezpieczeństwo, a nic nie mogło mu grozić w razie obciążenia nieżyjącego już B. K. (i niczym nie ryzykował, skoro nie można było sięgnąć do relacji tego ostatniego), to zrozumiałe było, że oskarżony utrzymywał, że tego, tak jak innych czynów, dopuścić się miał z B. K., a

nie K. P.. Ta części wyjaśnień, w której oskarżony utrzymywał, że zawiózł M. G. (2) i B. K. do biura J. S. i tam ich zostawił, także pozostawała w rażącej sprzeczności z zeznaniami M. G. (2). Ta ostatnia zeznała, że umowę, przedłożoną przez ustalonego ostatecznie K. P., podpisała w lokalu przy ul. (...) w W. i tam podpisała oświadczenie o kredytowaniu kursu oraz zaznaczyła, że na umowie nie było podpisu J. S., co oczywiście oznaczało, że umowa musiała jeszcze trafić do wspomnianej oskarżonej. Świadek zeznała, że nie miała styczności z J. S., co wydawało się bardziej prawdopodobne niż twierdzenia oskarżonych, jako że już wcześniej świadek jednostronnie dopełniła formalności towarzyszących zawarciu umowy w mieszkaniu przy ul. (...). Jeśli tak miało być (a trzeba pamiętać, że także A. W. (2) wspominał o wcześniejszym spotkaniu M. G. (2) i mężczyzny określanego dla niego asekuracyjnie jako B. K.), to M. G. (2) nie miała już powodu, by jechać do biura J. S., tak jak oskarżony nie miał potrzeby, by wieźć M. G. (2) do biura oskarżonej. Najwyraźniej oskarżony A. W. (2) nie pamiętał zbyt dokładnie okoliczności zawarcia przez M. G. (2) umowy kredytu, co nie mogło dziwić, skoro - w przeciwieństwie do M. G. (2) - był oskarżony o szereg przestępstw popełnianych w podobny sposób przed wielu laty. Oczywiście było przy tym, że oskarżona J. S. musiała podpisać umowę w swoim biurze, a więc miejscu prowadzenia działalności, a nie w którymkolwiek mieszkaniu, i to, że nie była do tego konieczna obecność M. G. (2). Oskarżona J. S. zdecydowała się składać wyjaśnienia i na rozprawie podjęła starania o wykazanie swojej niewinności, tyle że poprzestała na stwierdzeniu, że weryfikacja zdolności kredytobiorcy należała do banku i zastrzeżeniach do pracy Policji, której zarzuciła, że zrobiła nagonkę na jej szkołę, a jeden z funkcjonariuszy miał grozić (najwyraźniej nieskutecznie), że jeśli kogoś nie wskaże, to ją zamknie. Mając na względzie, że świadek M. G. (2) właściwie w ogóle nie wskazywała na sprawstwo oskarżonej, choć przedstawiła wersję prowadzącą nieuchronnie do przekonania o jej uwikłaniu w popełnienie przestępstwa, i to, że oskarżony złożył częściowo wiarygodne wyjaśnienia wskazujące na udział oskarżonej w popełnieniu przestępstwa, choć to on miał powód (czemu dał wyraz w postępowaniu przed sądem), by odmiennie prezentować wkład oskarżonej w wyłudzenie kredytu, Sąd nie dał wiary relacji J. S., uznając za opisanych wyżej przyczyn za wiarygodną tę część wyjaśnień A. W. (2), która przystawała do zeznań M. G. (2).

Kwestia doprowadzenia pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, niezależnie od intencji z jaką działali oskarżeni, znajdowała potwierdzenie na kartach dokumentacji nadesłanej przez bank, tj. samej umowy i oświadczenia M. G. (2) oraz w relacjach przedstawicieli pokrzywdzonego podmiotu J. G. i R. G.. Do tego M. W. przyznała, że dysponowała pieczęciami PHU (...) w W., potwierdzając częściowo wyjaśnienia A. W. (2), traktujące o dostępie do narzędzi przydatnych przy podrabianiu zaświadczeń o zatrudnieniu. M. W., jako osoba stojąca przed perspektywą doświadczenia dolegliwości związanej z wymierzeniem kary nie uciekała przed odpowiedzialnością, choć w jej interesie było zatajenie faktu zaboru i posiadania pieczęci firmy teścia. Dlatego Sąd nie znalazł powodów, dla których miałby odmówić wiary relacji wspomnianej oskarżonej. M. W. zapewniła na rozprawie, że kredyt zaciągnięty przez nią w celu opłacenia kursu prawa jazdy miał w istocie posłużyć do zaspokojenia innych potrzeb oskarżonej i dodała, że oskarżona J. S. o niczym nie wiedziała. Stwierdzenie to w kontekście odpowiedzialności za czyn z pkt III części wstępnej wyroku nie przemawiało na korzyść J. S., skoro jawiło się wyłącznie jako spekulacja stanowiąca rezultat rozumowania uznającego że brak pytań o zaświadczenie o zatrudnieniu miał dowodzić, że J. S. nie miała wiedzy o ani związku z przestępczym współdziałaniem.

Sprawstwo oskarżonego A. W. (2) w pozostałym zakresie nie budziło wątpliwości a jego klarowne wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, w zasadniczej części podtrzymane na rozprawie, nie pozostawiały pola do krytyki. Oskarżony w zwięzły, acz wystarczająco jasny sposób opisał okoliczności, w jakich w dniu 24 września 2003 roku ustalonej osobie, o której wiedział, że nie będzie spłacać rat, udzielił pomocy w uzyskaniu kredytu w kwocie 2928 zł, udzielonym w związku z zakupem sprzętu AGD, . Podobnie jasno oskarżony opisał okoliczności zawarcia w dniu 19 kwietnia 2005 roku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przy wprowadzeniu przedstawiciela (...) w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy, w ramach której korzystał z rzeczonych usług i telefonu, który nabył za cenę promocyjną i działania w podobny sposób w dniu 20 kwietnia 2005 roku przy okazji zawarcia kolejnej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i podobnym braku zamiaru wywiązania się z umowy mimo korzystania ze świadczonych usług i telefonu kupionego korzystnie w ramach promocji związanej z zawarciem umowy. Oskarżony nie krył także, że 24 maja 2006 roku wprowadził w błąd przedstawiciela (...) Bank SAco do zamiaru wywiązania się z umowy i przedstawił podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, i w ten sposób, w ramach starań o przyznanie limitu kredytowego, uzyskał kredyt w kwocie 1200 zł.

Lakoniczne wyjaśnienia oskarżonego znalazły oparcie w zeznaniach przedstawicieli pokrzywdzonych podmiotów, tj. M. M. (2), B. W. i J. P. i dokumentacji nadesłanej przez pokrzywdzonych, w szczególności niekwestionowanych przez strony umów obrazujących pozorowaną przez oskarżonego wolę wywiązywania się z powinności nakładanych każdą kolejną umową.

Sąd włączył opinie biegłych w poczet dowodów znaczących szczególnie dla oceny sprawstwa i winy oskarżonych. Niezależnie od tego, że opinie były sporządzane przez biegłych różnych specjalności, każdą cechowała wysoka fachowość i kompleksowość. Sąd miał na względzie, że biegli prezentowali niezależne zapytania, które znajdowały logiczne uzasadnienie w wynikach badania prezentowanych wystarczająco jasno na kartach każdej opinii.

Czyny oskarżonych były oczywiście bezprawne. W przypadku czynu opisanego w pkt III i V części wstępnej wyroku oskarżeni podjęli działanie służące uzyskania dla nich, bądź innej osoby (jak to mogło mieć miejsce w przypadku J. S.) korzyści majątkowej i dzieląc ten sam zamiar realizowali poruczone ich wykonaniu etapy działania, które postrzegane kompleksowo, przez pryzmat sygnalizowanej wyżej intencji, wyczerpało znamiona zarzucanego czynu. Jeśli chodzi o czyny opisane w pkt III, V, VII i VIII części wstępnej wyroku oczywiste było, że w trakcie zabiegów o uzyskanie kredytu, czy zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, oskarżeni posłużyli się zaświadczeniami o zatrudnieniu, co do których wiedzieli, że nie były autentyczne, w tym właśnie celu, by wykazać (tak jak to miało wynikać z autentycznego dokumentu), że osoba zabiegająca o kredyt czy zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych pozostaje w stosunku pracy i otrzymuje wynagrodzenie. Sąd ocenił takie zachowanie jako wyczerpujące znamiona występku z art. 270 § 1 k.k., a tam, gdzie taki dokument miał istotne znaczenie dla udzielenia kredytu zgodnie z procedurą obowiązującą w danym banku, także znamiona występku z art. 297 § 1 k.k. Takie zachowanie stanowiło element kompleksowego postąpienia obejmującego działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd uprawnionego przedstawiciela banku czy operatora co do autentyczności rzezonego dokumentu, faktu zatrudnienia i uzyskiwaniu dochodu w określonej wysokości a także co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego ze wspomnianych wyżej umów kredytowych i umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Działając w opisany sposób oskarżeni zmierzali do wytworzenia u przedstawiciela pokrzywdzonego błędnego przekonania o sytuacji materialnej osób pozorujących wolę poniesienia ciężarów nałożonych umową i dzięki temu zdołali doprowadzić pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, odpowiadającego wartości wydanych telefonów i wartości wykorzystanych usług telekomunikacyjnych oraz kosztów odłączenia aparatu od sieci (to w przypadku działającego samodzielnie oskarżonego) oraz sum przekazanych przez bank w ramach umów kredytu (to zarówno jak chodzi o współdziałanie A. W. (2) i J. S. jak i samodzielne działanie oskarżonego) Tym samym oskarżeni swoim działaniem wyczerpali także znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., przy okazji wyczerpując znamiona innych występków wzmiankowanych wyżej. Działanie opisane w pkt III i V części wstępnej wyroku polegało na podjęciu w ciągu dwóch dni zespołu zachowań realizujących z góry powzięty zamiar, dlatego Sąd zakwalifikował je jako czyn ciągle opisany w art. 12 k.k. Wyczerpanie znamion szeregu różnych występków w ramach jednego działania uzasadniało kwalifikowanie każdego z czynów ujętych w pkt III, V, VII i VIII części wstępnej wyroku przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Wkład oskarżonego w popełnienie przestępstwa opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku polegał na ułatwieniu innej osobie wprowadzenia w błąd przedstawiciela banku co do zamiaru (i możliwości) wywiązania się ustalonej osoby z umowy kredytu i udzieleniu pomocy w doprowadzeniu przez tę osobę banku poprzez przedstawienie w rozmowie telefonicznej z przedstawicielem banku osoby ubiegającej się o kredyt jako zatrudnionej w PHU (...), dlatego mając na uwadze tę szczególną postać zjawiskową przestępstwa Sąd zakwalifikował przedmiotowe zachowanie jako czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Czyny oskarżonych były zawinione. Oskarżeni, osoby dorosłe, działali z rozeznaniami adekwatnymi do wieku, wystarczającym do należytej oceny skutków planowanego przedsięwzięcia. Działając w sytuacji nieodbiegającej od typowej, w stanie niezakłóconej poczytalności, oskarżeni nie mieli żadnego powodu, by dokonać zamachu na mienie czy udzielać pomocy w popełnieniu takich przestępstw.

Wymierzając oskarżonym kary jednostkowe Sąd miał na uwadze granice ustawowego zagrożenia przewidzianego za występki z art. 286 § 1 k.k. jako ten, który w większości wypadków w myśl art. 11 § 3 k.k. przewidywał surowszą karę, oraz stopień winy, tym wyższy, że charakter czynów wymuszał pewien stopień organizacji i koordynację

poczynań oskarżonych, Sąd miał również na względzie wysokość uszczerbku w mieniu pokrzywdzonych i w przypadku karanego już wcześniej A. W. (2) brak jakiejkolwiek refleksji, świadczący o łatwości, z jaką oskarżony ten powrócił do przestępstwa. Prognozując powodzenie planowanego oddziaływania karnoprawnego Sąd miał na względzie, że występki przypisane A. W. (2) nie były incydentalnymi i przypadkowymi aktami naruszania prawa, tylko przemyślanym, odpowiednio przygotowanym (świadczyło o tym posłużenie się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu czy telefoniczne zapewnienie pracownika banku o współdziałającym sprawcy) działaniami podjętym w celu szybkiego wzbogacenia. Proces demoralizacji oskarżonego niewątpliwie postępował, skoro oskarżony popełniał kolejne przestępstwa, za które był skazywany późniejszymi wyrokami. Sąd miał na względzie, że na korzyść oskarżonego przemawiało to, że w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i to, że na rozprawie podtrzymał większość wyjaśnień. Sąd miał także na względzie, że wyjaśnienia złożone przez oskarżonego, w znaczącej części podtrzymane przed Sądem, w istotnym stopniu przysłużyły się wyjaśnieniu sprawy i okazały się pomocne przy formułowaniu zarzutów wobec pozostałych osób uwikłanych w przedmiotowy proceder. W tych okolicznościach Sąd miał pełne podstawy, by mimo powrotu do przestępstwa i późniejszej przestępczej aktywności oskarżonego zakładać, że kary bliskie dolnej granicy ustawowego zagrożenia spełnią swoje cele. Oskarżona J. S. nie była wcześniej karana i mimo że współdziałanie z innymi sprawcami wymagała aprobaty dla ich bezprawnych poczynań i zgody na funkcjonowanie w ramach zespołu osób koncentrujących się na realizacji osobnych znamion czynów zabronionych planowane wobec niej oddziaływanie karnoprawne nie musiało cechować się taką względną surowością, jaka była właściwa w przypadku reakcji na zachowanie A. W. (2). Oskarżona jest osobą w dojrzałym wieku, ustabilizowaną zawodowo i społecznie i z całą pewnością korzyści jakie daje jej taka stabilizacja będą dla niej więcej znaczyć niż pozornie atrakcyjne owoce dalszej przestępczej działalności. W tym przypadku kara pozbawienia wolności bliska dolnej granicy ustawowego zagrożenia, sama w sobie adekwatna, będzie wystarczająco dolegliwa by skłonić oskarżoną do rezygnacji z podobnych działań, nawet wtedy gdy będą one miały przynieść jakieś korzyści. Kary wymierzone oskarżonemu A. W. (2), nieporównanie bardziej zaangażowanemu w popełnianie przedmiotowych, przestępstw cechowały się nieco większą dolegliwością, choć uwzględniając „zasługi” oskarżonego dla wyjaśnienia sprawy Sąd baczyl, by nie uczynić swojej reakcji nadmiernie surową, a jednocześnie zachować ciężar gwarantujący, że uda się odwieść oskarżonego od powrotu do przestępstwa. Sąd miał na względzie normę art. 33 § 2 k.k. i dając wyraz potrzebie sprawiedliwej odpłaty za czyny popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wymierzył oskarżonemu za każdy z czynów osobne kary grzywny, ustalając ilość stawek dziennych stosownie do wagi każdego występkę, a wysokość stawki dziennej odpowiednio do sytuacji materialnej oskarżonych z trudem zaspokajających potrzeby życiowe swoje i bliskich. Kary wymierzone oskarżonemu zaszczipią im przekonanie o niedogodnościach wiążących się z powrotem do przestępstwa, ale też wpłyną na innych adresatów norm prawnych, przynajmniej tych, którzy należą do bliskich czy znajomych oskarżonych, jako że uświadomią im, że prawo rzeczywiście obowiązuje i wpoi im przekonanie (albo w takim przekonaniu utwierdzi), że odpowiedzialność za jego naruszenie jest nieuchronna.

Wymierzając oskarżonemu kary pozbawienia wolności i kary grzywny za kilka przestępstw Sąd miał obowiązek orzec karę łączną zgodnie z art. 85 k.k. i dyrektywami art. 86 § 1 i § 2 k.k. Wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 150 stawek dziennych grzywny, Sąd miał na uwadze, że wszystkie czyny dzielił stosunkowo krótki okres czasu, to, że czyny te zostały popełnione z podobnych pobudek, w celu zaspokojenia tych samych potrzeb i to że miały za przedmiot naruszenie takiego samego dobra. Ustalając ponownie wysokość stawki dziennej grzywny Sąd miał na względzie aktualną sytuację materialną oskarżonego, gwarantującą wykonanie kary pieniężnej.

W świetle przywołanych wyżej okoliczności przemawiających na korzyść obojga oskarżonych i leżących u podstawy sygnalizowanej prognozy kryminologicznej, Sąd mógł poprzestać na przeprowadzeniu oddziaływania karnoprawnego w warunkach wolnościowych i warunkowo zawiesić wykonanie kary jednostkowej wymierzonej oskarżonej J. S. na okres 2 lat próby, a oskarżonemu A. W. (2) – kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 lat próby, konieczny by w tych realiach zweryfikować trafność założenia o braku skłonności oskarżonych do naruszania prawa.

Mając wzgląd na potrzebę wyrównania uszczerbku spowodowanego przez oskarżonego A. W. (2) Sąd obciążył go powinnością naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym (...) sp. z o.o. w (...) Bankowi SA we W..

Okres pozbawienia wolności oskarżonego A. W. (2) związanego z zatrzymaniem na etapie postępowania przygotowawczego został zaliczony na poczet kary łącznej grzywny, jako tej, która wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podlegała efektywnemu wykonaniu.

Oskarżona J. S. korzystała z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu. Koszty obrony nie zostały poniesione, dlatego Sąd w myśl art. § 19 ust. 1 i § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził na rzecz adwokata, któremu powierzył obowiązek świadczenia takiej pomocy, należność uwzględniającą stosowny podatek.

Mając na względzie niewysoki dochód uzyskiwany przez oskarżonych, Sąd uznał, że poniesienie kosztów sądowych byłoby dla nich zbyt uciążliwe i w myśl art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił podsądnych od poniesienia tych należności, zaliczając wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania na rachunek Skarbu Państwa.